

Kristityn vaellus

Fil. 2:12-18

12. Siksi, **rakkaani**, niin kuin olette aina olleet **kuuliaisia**, ei vain minun läsnä ollessani vaan vielä enemmän nyt, kun olen pois, **ahkeroikaa** peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi.

13. **Jumala itse vaikuttaa** teissä **tahtomisen ja tekemisen**, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.

14. Tehkää kaikki **nurisematta ja epäroimättä**,

15. että olisitte **moitteettomia ja puhtaita, tahrattomia Jumalan lapsia kieron ja tur-**

meltuneen sukupolven keskellä. Te loistatte siinä kuin **tähdet maailmassa**,

16. kun **pidätte kiinni elämän sanasta**, ja silloin minä voin **Kristuksen päivänä** kerskata siitä, etten ole turhaan juossut ja nähnyt vaivaa.

17. Mutta jos minut uhrataankin, kun toimittan teidän **uskonne uhripalvelusta**, minä **iloitsen**, ja iloitsen kaikkien teidän kanssanne.

18. Samoin **iloitkaa** tekin ja iloitkaa yhdessä minun kanssani!

Millaista on kristityn vaellus?

Millaista on kristityn vaellus? Mistä se alkaa? Mikä tekee sen mahdolliseksi? Mikä on sen lopullinen päämäärä? Näihin kysymyksiin keskitymme tämän kertaisessa Filippiäiskirjeen jaksossamme.

Kehotuksia rakkaille

Paavali siirtyy nyt kehotuksiin, jotka hän aloitti jo ensimmäisessä luvussa kirjoittaessaan:

Käyttäytykää vain Kristuksen evankeliumin arvon mukaisesti. Silloin minä, tulenpa luoksenne ja näen teidät tai olen tulematta, saan kuulla teistä, että pysytte samassa hengessä ja yksimielisesti taistelette yhdessä evankeliumin uskon puolesta. (1:27)

Jakeen 12 alun sana ”siksi” viittaa edellä kuvattuun. Paavali suuntasi Filippin uskovien katseen Kristuksen alennukseen ja korotukseen. Jeesuksen kärsimys ja kuolema sekä Hänen korottamisensa meidän pelastukseksemme Isän oikealle puolelle kirkkauteen on syy siihen, miksi Paavali kutsui heitä ”rakkaiksi”. Kysymys ei ollut pelkästään siitä, että he olivat Paavalille rakkaita, toki sitäkin, vaan ennen kaikkea siitä, että he olivat Jumalalle ja Vapahtajalle rakkaita.

Jos me tänä päivänä koemme joskus, että kukaan ei rakasta meitä, olemme kaikkien hylkäämiä, meidän tulee suunnata katseemme kirkkauden Herraan, joka laskeutui alas meidän luoksemme vuodattaakseen verensä meidän pelastukseksemme. Häntä katsellessa emme voi olla näkemättä Hänen pohjatonta rakkauttaan omiaan kohtaan.

Uskon kuuliaisuus

Kehotus kuuliaisuuteen saattaa herättää mielessämme kielteisiä kuvia siitä, miten hammasta purren piti lapsena lähteä vääntämään sementtiä, kun isä valoi perustuksia tai kun tuli käsky marjaan hyttysten syötäväksi tai talkoihin levittämään hiekkaa tietyömaalle. Mentävä oli, kun isä käski, mutta usein se tapahtui nuristen.

Paavali tiedosti tämän vaaran, koska hän jakeessa 14 varoittaa nurinasta ja epäroinnistä. Meillä uskovallakin on vaara lähteä toteuttamaan Herralta saamiaan tehtäviä kuin pakotettuna tekemään sellaista, mitä emme kuitenkaan haluaisi emmekä

ehkä pysty varsinkin, kun joudumme ulos mukavuusalueeltamme. Uskoon tulleet-lakin on aina vaara sortua yhä uudelleen lain alaiseen kuuliaisuuteen.

Paavali puhuu tässä kuitenkin uskon kuuliaisuudesta, joka nousee siitä, että Pyhä Henki synnyttää rakkauden ja halun tehdä Jumalan hyvä tahto. Roomalaiskirjeen 7. luvussa Paavali tekee selväksi sekä sen, että lain noudattamisella ei voi pelastua että sen, että pelastettukaan ei voi vaeltaa yrittäen noudattaa Jumalan tahtoa oman lihansa voimalla.

Uskovan kristityn kuuliaisuus Jumalan sanaa kohtaan, josta jae 16 puhuu, nousee rakkaudesta Herraa kohtaan. Elämän sana johtaa meidät katselemaan Kristusta ja Hänen kirkkauttaan. Muista aina Raamattua lukiessasi, että tärkeintä siinä ei ole se, mitä Herra puhuu sinulle vaan se mitä Herra puhuu itsestään. Sana on elämän sana, siinä on elämän voima, kun se näyttää meille Kristuksen kirkkauden ja armon suuruuden. Joka kerta kun Jumalan sana avaa silmiesi eteen Jeesuksen kärsivän hahmon, muistuta itsellesi, että se tapahtui juuri sinun pelastuksesi tähden. Kuuliaisuus nousee sitten siitä, että alamme nähdä Herran tahdon niin hyväksi ja makeaksi, että oma tahtomme alkaa tahtoa samaa asiaa.

Tapahtukoon sinun tahtosi

Kun rukoilemme: ”Tapahtukoon sinun tahtosi!” kysymys ei ole siitä, että pitkin hampain suostumme luopumaan omista suunnitelmistamme ja omasta tahdostamme, koska nyt kuitenkin tiedämme, että Jumalan tahto on meille parasta, vaikka siltä ei tuntuisikaan. Päin vastoin me rukoilemme niin, että Herra näyttäisi meille, kuinka hyvä Hänen tahtonsa on ja pyydämme, että oma tahtomme iloiten yhtyisi siihen. Silloin Herran tahdosta tulee meidän tahtomme, jonka halulla ja ilolla haluamme myös toteuttaa.

Muistan, kun eräs lähetyskäsken tosissaan ottanut ystäväni rukoili Herraa: ”Herra olen valmis lähtemään viemään evankeliumi, mihin tahansa sinä minut ikinä haluat viedä. Mutta älä kuitenkaan minua Turkkiin lähetä.” Voitte arvata, missä maassa tuo ystäväni vietti vuosikymmeniä. Niin, tietenkin Turkissa, joka on kyllä yhä vaikea lähetyskenttä. Hän kertoi, että hän oli erään kerran lähetyskutsuaan miettiessä rukoilemassa maailman kartta edessään. Silloin Turkin alue alkoi loistaa hänen silmissään ja hän tajusi Herran haluavan hänen mennä juuri sinne. Lopulta hänessä syntyi suuri halu mennä juuri Turkkiin. Siellä hän sai työskennellä pitkään evankeliumia jakaen.

Paavalin läsnäolo ja kuuliaisuus

Paavali oli Filippissä käydessään nähnyt, miten häntä kunnioitettiin apostolina ja opettajana ja seurakuntalaiset osoittivat kuuliaisuutta Herran sanaa ja evankeliumia kohtaan osin myös suuresta kunnioituksestaan Paavalia kohtaan.

Meillekin uskovien johtajien esimerkki voi antaa suurta innoitusta vaeltaa niin kuin hekin. Mutta niin pian kuin johtaja vaihtuu tai poistuu maisemasta, meillä on kiusaus antaa periksi omasta syntisyydestämme nouseville ylykkeille. Paavali halusi, että uskovat pääsisivät niin syvälle Jumalan sanaan, etteivät he olisi enää riippuvaisia johtajien läsnäolosta. Johtajien tehtävä on varustaa Herran omia vaeltamaan Jumalan tahdon mukaan, mutta viime kädessä vaellus on kiinni siitä, että kasvamme niin

syvälle sanaan, että riipumme Herrassa emmekä ihmisissä, niin tärkeää kuin seurakunnan yhteys meille onkin.

Ahkeroinen pelastukseksi

...ahkeroikaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi (pelastukseksenne). Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. (12-13)

Koska on kysymys erittäin keskeisestä ja tärkeästä lauseesta, katsomme sitä hukan alkukielestä käsin. Sana, joka on käännetty muotoon ”ahkeroida” voitaisiin kääntää myös ”suorittaa, hoitaa loppuun, harjoittaa tai vaikuttaa”. Lause antaa selkeän käskyn toimia tietyllä tavalla ja samalla myös hyvin aralla mielellä kaikkein tärkeimmässä asiassa eli pelastumisessamme. Tärkeää on myös tiedostaa, mitä sana ”pelastuminen” tässä yhteydessä tarkoittaa. Sanalla on Raamatussa sekä suppeampi että laajempi merkitys.

Pelastus suppeassa merkityksessä

Suppeassa merkityksessä sillä tarkoitetaan sitä, kun Jumalasta erossa ollut ihminen pääsee Kristuksen sovitusuhrin tähden Jumalan yhteyteen, hän syntyy uudesti ja siirtyy Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Pelastuksessa tässä merkityksessä parannuksen tehnyt syntinen saa syntinsä anteeksi, hän saa osakseen Kristuksen lahjavanhurskauden ja uuden elämän Pyhässä Hengessä. Hänestä tulee Jumalan lapsi. Se on kertakaikkinen tapahtuma, jossa siirrytään kuolemasta elämään, vaikka siihen johtava tie saattaa ollakin joskus ajallisesti pitkäkin.

Tämä suppean merkityksen pelastus on kokonaan Jumalan työtä. Se tapahtuu toki meidän kokemusmaailmamme kannalta niin, että synnin tuntoon havahtunut ihminen taipuu parannukseen eli **tahtoo** tehdä parannuksen ja **tekee** sen eli tunnustaa syntinsä ja anoo armoa Jeesuksen sovintovereen vedoten. Kysymys ei kuitenkaan ole ihmisen **vapaasta tahdosta**, ikään kuin hän voisi omista edellytyksistään käsin päättää ottaa pelastus vastaan. Pelastuskysymyksessä ihmisellä ei ole mitään vapaasta tahtoa toisin kuin monissa ajallisissa asioissa. Kun ihminen tulee uskoon, sekä tahdon että parannuksen tekemisen vaikuttaa yksin Jumala. Mutta juuri siksi, että Hän sen vaikuttaa, me tahdomme ja teemme. Pelastuksessa Jumala ei siis sivuuta meidän persoonaamme vaan vaikuttaa siinä ja sen kautta. Me tahdomme, koska Jumala vaikuttaa sen tahdon. Me teemme, koska Jumala vaikuttaa tekemisemme.

Pelastus laajemmassa merkityksessä

Nyt tekstissämme Paavali käyttää kuitenkin sanaa pelastus laajemmassa merkityksessä. Silloin se merkitsee Jumalan yhteyteen pääsemisestä alkanutta elämää, joka saa täyttymyksensä Jeesuksen toisessa tulemisessa, kun pääsemme osallisiksi uudesta ylösnousemusruumiista, siis koko uskoon tulosta kirkkauteen asti kuljettua pelastustietä. Sen tien Jeesus valmisti meille. Siksi kuljemme Jeesuksen perässä haudan ja ylösnousemuksen kautta lopulliseen kirkkauteen.

Paavali käyttää samalla tavalla laajemmassa merkityksessä sanaa pelastus esimerkiksi 1. Kor. 15. luvun alussa:

*Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös **pelastutte**, jos*

pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet. (1. Kor. 15:1-2)

Siinä Paavali kirjoittaa jo uskon kautta pelastuksesta osallisille Korintin seurakuntalaisille. Mutta silti hän puhuu vielä edessä olevasta, siis tulevasta pelastuksesta, johon uskovat pääsevät pitämällä kiinni evankeliumin sanasta. Pelastus sanaan siis sisältyy jo nyt – ei vielä jännite. Olemme jo nyt pelastetut, mutta emme vielä lopullisesti perillä. Olemme matkalla. Lopulliseen pelastukseen päästään pitämällä kiinni evankeliumin sanasta. Evankeliumi sisältää Jeesuksen kuoleman meidän syntiemme tähden, hautaamisen, ylösnousemisen ja ilmestymisen yli 500 hengelle. Se on Jumalan voima, joka kykenee pitämään meidät taivaan tiellä loppuun asti. Mutta sen voima vaikuttaa vain, jos evankeliumin sisältöä ei muuteta. Evankeliumi vie meidät katselemaan Kristuksen ristiä juuri omalle kohdallamme välttämättömänä sovituksena, se vie katseemme haudan yli ylösnouseeseen Herraan. Uskovan pitää jatkuvasti ja toistuvasti palata evankeliumin sanaan saadakseen voiman vaellukseensa.

Nyt Filippin uskoville Paavali kertoo, mitä evankeliumista kiinni pitäminen meidän arkielämässämme tarkoittaa. Evankeliumin sanan voimalla Jumala vaikuttaa meissä pyhitystä. Se merkitsee sitä, että elämässämme alkaa tapahtua Jumalan hyvä tahto. Sen taas Paavali kuvaa puhtaaksi, tahrattomaksi, nurisemattomaksi vaellukseksi Jumalan lapsina. Siihen olennaisena osana kuuluu myös Elämän sanan eli evankeliumin levittäminen pimeydessä eläville ihmisille.

Pyhitys ahkerointina

Kärjistäen voisi sanoa, että Jeesuksen Golgatan uhri ja Hänen täydellinen vanhuskautensa eli pelastus suppeassa merkityksessä on lahja meitä varten. Se on yksipuolista armoa, johon meillä ei ole mitään ansioita. Sen sijaan meidän pelastuksemme laajemmassa merkityksessä on Jumalaa varten, jotta Jumala hyvä tahto tapahtuisi ja Jumalan nimi tulisi ylistetyksi. Jeesus kuvaa sitä näin:

"Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa." (Matt. 5:16)

Pyhitys ei tapahdu ikään kuin itsestään automaatin tavoin. Siinä on kysymys meidän vaelluksestamme, puhtaudestamme ja teoistamme. Se tapahtuu Raamatussa kirjoitettujen monien kehotusten vastaanottamisella, sydämen taivuttamisena toimimaan niiden mukaan. Kehotukset eivät ole lakia. Niiden noudattamisella emme lisää mitään siihen pelastukseen, jonka olemme uskoon tullessamme kerta kaikkiaan saaneet. Se on täydellinen, sen varassa päästään kirkkauteen.

Kehotukset ovat armoa, koska sillä hetkellä, kun alamme niitä noudattaa, Jumalan Henki antaa voiman. Niissä on kysymys samasta, mitä halvaantunut mies sai kokea Jeesuksen edessä. Ensin hän sai kuulla ihanan evankeliumin: "Poikani ole turvallisuudella mielellä sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi." Sillä hetkellä hän sai sydämeensä ihmeellisen rauhan ja levon. Hän tiesi päässeensä yhteyteen Jumalan kanssa. Mutta seuraavat sanat Jeesuksen suusta olivat käskymuodossa: "Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi." Miten halvaantuneen oli mahdollista nousta? Siten, että hän uskoi Jeesuksen sanan, koska oli jo saanut kuulla pelastuksen evankeliumin. Hän tiesi, että Jeesus tekee mahdolliseksi sen, mitä Hän käskyy. Hän oli uskossa kuuliainen ja sillä hetkellä Jumala parantava voima vaikutti. Mies nousi ja kä-

vi. Seuraus oli se, että Jumalan nimeä ylistettiin. Olisihan halvattu mies tietenkin voinut vastata Jeesuksen käskyyn: ”Kiitos, kun annoit minulle synnit anteeksi, mutta näethän, että olen halvaantunut enkä kykene nousemaan.” Jos hän olisi torjunut Jeesuksen sanan, parantumista ei olisi myöskään tapahtunut. Herran sanassa on voima.

Ei hiekkalaatikko

Paavali oli hyvin tietoinen, millaisessa maailmassa uskovat elävät ja millaisia vastavoimia he joutuvat kohtaamaan: *Me olemme Jumalan lapsia kieron ja turmeltuneen sukupolven keskellä.* (15) Kirjeessään Johannes tiivistää maailmamme tilan näin: *Me tiedämme, että olemme Jumalasta, mutta koko maailma on Pahan vallassa.* (1. Joh. 5:19)

Se tarkoittaa, että uskovatkin joutuvat monenlaisiin kiusauksiin sekä ulkopuoltaan että myös oman lihallisuutensa tähden. Pyhitykseen kuuluu siksi taistelu syntiä vastaan. Uskovina tarvitsemme jatkuvaa Jeesuksen veren puhdistusta omiintuntoihimme. Emme voi kulkea ylvästellen vaan aralla mielellä ja peläten kiusauksia. Niin tehden meistä voi kuitenkin alkaa näkyä sellaista valoa pimeyden keskelle, että jotkut haluavat kääntyä pimeydestä valoon.

Paavalilla oli syvä huoli siitä, että uskovat todellakin kasvaisivat uskossaan lujiksi, miehiksi ja naisiksi, joista Hän voisi koko sydämestään iloita sinä päivänä kun Jeesus tulee takaisin. Vaikka Sielunvihollinen ei voi uskovilta pelastusta riistää, se ainakin tekee kaikkensa, että heistä tulisi niin sääliittävän oloisia, ettei Jumalan valo pääsisi heistä muille loistamaan.

Kristuksen päivä

... silloin minä voin Kristuksen päivänä kerskata siitä, etten ole turhaan juossut ja nähnyt vaivaa. (16)

Kaikkiaan Uudessa testamentissa mainitaan Jeesuksen paluu ja siihen liittyvät tapahtumat 319 kertaa eli siis joka 25. jakeessa. Filippiäiskirjeessäkin tässä kohtaamme jo kolmannen viittauksen siihen päivään, jona Herra Jeesus saapuu kirkkaudessaan. Paavali odotti, että sinä päivänä hän saisi kuulla sanat: *'Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija! Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Tule herrasi ilojuhlaan!'* (Matt. 25: 21)

Paavali ei ajatellut pyhitystä ja sen lopullista täyttymistä Jeesuksen paluussa vain henkilökohtaisena päämääränään. Hänelle oli äärimmäisen tärkeää, että koko Filippiin seurakunta olisi yhdessä hänen kanssaan juhlimassa, kun Jeesus tulee takaisin. Sekä yksityisen uskovan että koko seurakunnan suurena päämääränä on ihmeelliset Karitsan häät, joihin meidät on kutsuttu ja joita kohti saamme nyt vaeltaa. Jokaisen seurakunnan jumalanpalveluksenkin tarkoitus on pitää kenraaliharjoitusta Jeesuksen paluun voittojuhlaa varten.

Myös Johannes liittää kirjeessään Jeesuksen paluun odotuksen tiukasti tämän päivän vaellukseemme tässä pimeässä ajassa:

Katsokaa, millaista rakkautta Isä on meille osoittanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Siksi maailma ei tunne meitä, eihän se tunne häntäkään. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä

me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. Jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas. (1. Joh. 3:1-3)

Pietari korostaa saamaa asiaa kirjeessään:

Mutta Herran päivä tulee kuin varas. Silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa palaa ja kaikki, mitä siihen on tehty. Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja jumalanpelossa odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tuloa, tuon päivän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (2.Piet. 3:10-13)

Jeesuksen paluuta voimme jouduttaa julistamalla evankeliumia. Se on meille ihana toivo, sillä pääsemme uuteen taivaaseen ja uuteen maahan, joissa asuu vanhurskaus. Mutta matkalla meiltä odotetaan pyhää elämää.

Uhripalvelus

Mutta jos minut uhrataankin, kun toimitan teidän uskonne uhripalvelusta, minä iloitsen, ja iloitsen kaikkien teidän kanssanne. Samoin iloitkaa tekin ja iloitkaa yhdessä minun kanssani! (17,18)

Myöhemmin käymme vielä yksityiskohtaisemmin läpi ilon teemaa tässä kirjeessä. Nyt kiinnitämme huomion ilon syyhyn näissä jakeissa. Meistä saattaa tuntua oudolta, että Paavali kehottaa Filippin seurakuntaa iloitsemaan siitä, että hänet tultaisiin surmaamaan. Efeson vanhemmille hän sanoi aikanaan:

En pidä henkeäni minkään arvoisena, kunhan vain vien päätökseen juoksuni ja Herralta Jeesukselta saamani palvelutehtävän: julistaa Jumalan armon evankeliumia. (Ap.t. 20:24)

Paavali tunsu ylösnousseen Herran ja tiesi, ettei kuolema tulisi olemaan hänelle mikään ongelma. Se olisi se viimeinen ja ehkä vaikutukseltaan jopa merkittävin uhripalvelus, minkä hän saattoi Herransa kunniaksi antaa. Hän halusi antaa Herralle sekä elämänsä että kuolemansa uhriksi, koska Jeesus oli antanut koko elämänsä hänen tähtensä. Mielenkiintoista jakeessa on se, että Paavalille hänen kuolemansa tulisi olemaan myös Filippin seurakunnan juomauhri Herralle. Hän halusi olla niin elämässä kuin kuolemassa yhtä Kristuksen ruumiin, seurakunnan kanssa.

Sydämen ehyt rakkaus Jeesukseen – Paulin vaimon tie

Joku vuosi sitten Herran luokse päässyt Kiinan kotikirkkojen pastori Paulin rouva syntyi läänityksen alaisessa maakylässä. Koska hän oli tyttö, hänelle ei annettu mahdollisuutta käydä kouluja eikä hän siksi osannut lukea. Siitä huolimatta myöhemmin häneltä uskon veljet ja sisaret kyselivät usein, minkä teologisen seminaarin hän oli suorittanut. Hänen miehensä Paul kunnioitti häntä suuresti ja kertoi: ”Vaimoni kävi kotiseminaarin. Hän rakasti Jumalan sanaa ja ylsi sellaiseen hengelliseen syvyyteen, johon en läheskään ylety. Hänestä kasvoi astia Herran käyttöön.” Kuinka paljon Jumalan on täytyntäkään häntä rakastaa ja arvostaa häntä, koska hän kehotti ja rohkaisi muita sanomalla: ”Minä haluan omistaa koko rakkauteni Jeesukselle, koko sydämeni rakkauden, elän rakastaen Herraa.”

Hänen miehensä pastori Paul joutui uskonsa vuoksi neljästi vangituksi ja vietti yhteensä 18 vuotta vankileireillä. Kun hänet ensimmäistä kertaa vangittiin, rouvalla oli viisivuotias tytär ja vastasyntynyt tyttövauva. Hän jäi yksin lastensa kanssa kaukaiselle seudulle, jolla ei asunut hänen sukulaisiaan eikä tuttaviaan. Miten hän ilman erityistaitoja ja yhteyksiä selvisi las-

ten kasvattamisesta? Hän rukoili hartaasti Herraa ja vaelsi luottaen vastaukseen: ”Minä olen sinun kanssasi.” Hän kävi pesemässä ihmisten pyykkejä ja ompeli lastensa elättämiseksi. Mutta se oli raskasta työtä aikana, jolloin ei vielä ollut pesukoneita. Noihin aikoihin hänen kotipaikkakunnallaan asunut pikkuveljensä, joka oli edennyt tuomariksi, alkoi painostaa häntä ottamaan eron miehestään vapautuakseen asemastaan ”vastavallankumouksellisen” perheen jäsenenä ja näin hänen lapsensakin pääsisivät elämään paremmin. Mutta rouva torjui sen jyrkästi sanoen: ”Kuljen yhdessä mieheni kanssa Herran tietä hän vankilan sisällä ja minä sen ulkopuolella.”

Paljon myöhemmin, kun pikkuveli oli jo päässyt tuomioistuimen johtajaksi, hänen poikansa sotkeutui pimeyden teille ja sortui toistuvasti rikoksiin. Mikään ei auttanut häneen. Hän lähti pois kotoaan ja kaikkialla minne hän saapui, aiheutti ongelmia. Eräänä päivänä hän yllättäen ilmaantui pastori Paulin kotiin ja jäi sinne majoittumaan. Heidän asuntonsa oli mitättömän ahdas, niin että hädin tuskin Paul, hänen vaimonsa ja kolme lastaan siihen mahtuivat. Sinne vaimon veljenpoika tunkeutui pitkäksi aikaa ja valloitti takahuoneen vuoteen ja jäi sille pitkäksi aikaa makailemaan tekemättä mitään. Hänen korviinsa kantautui Paulin perheen normaali keskustelu ja elämä. Sitten eräänä päivänä hän yhtäkkiä tuli sängystä ylös ja julisti sanat: ”Nyt minä uskon Kristukseen!” Kun hän oli kuunnellut rouvan ja perheen normaalia päivittäistä keskustelua, haavoittuneen nuorukaisen sydän oli kääntynyt Herran puoleen ja hän oli syntynyt uudesti. Hän palasi heti kotiinsa, pyysi vanhemmiltaan anteeksi ja kertoi, miten hän oli saanut kohdata Kristuksen. Sitten hän omistautui Herran työlle ja hänestä tuli evankelista. Nähdessään poikansa hämmästyttävän muutoksen, vanhemmat totesivat: ”Tämä Jumala on todellinen.” Molemmat tulivat uskoon. Isä antautui myös Herran työlle, erosi tuomioistuimen johtajan virastaan ja aloitti uuden kotiseurakunnan. Hän sai johtaa monia Herran luo. Kaikki tämä oli Herran omaa työtä.

Kun pastori Paul viimeisen kerran pääsi vapaaksi vankilasta ja saapui kotiinsa, hänen jo nuorukaiseksi varttunut poikansa luuli häntä kerjäläiseksi ja sanoi: ”Setä, sinunkin pitää uskoa Jeesukseen!” Sen kuullessaan pastori alkoi liikutuksesta itkemään tajutessaan, että hänen lapsensakin haluavan seurata Jeesusta ja olivat kasvaneet uskossa. Nyt tämä poikakin on pastori ja hänen poikansa Paulin lapsenlapsi, jota Paulin vaimo hellästi hoiti, toimii myös nuorisopastorina.

Paulin vaimon tälle pojalleen jättämä viimeinen sana kuului: ”Isäsi ja minä vaelsimme Herran tietä. Sillä oli todellakin vaikeuksia. Sitä ei ollut helppo kulkea, kun ohdakkeiden piikit pistivät. Mutta kulje sinäkin tämä tieloppuun asti. Juuri tällä tiellä kannattaa kulkea!”

Entä me nyt?

Oletko sinä jo päässyt osalliseksi pelastuksesta? Ellet ole, niin tänään Herra kutsuu sinua: Tänään on pelastuksen päivä. Herra taivuttelee sinun tahtoasi, että nöyryyt parannukseen, tulet valoon kaikkine synteinesi ja saat lahjaksi ihmeellisen uuden elämän Jeesuksen yhteydessä. Sen jälkeen pääset myös vaeltamaan kohti suurta ja ihmeellistä päämäärää.

Jos olet jo Herran oma, Herra kysyy, mitä sinun tulee ajatella seurakunnan yhteydestä. Tajuatko, että me uskovat olemme kulkemassa yhdessä samaan suureen juhlaan, kun Jeesus saapuu. Herra kutsuu meitä vaeltamaan aralla mielellä tässä synkässä ajassa. Hän kutsuu meitä antamaan uhrin, että muutkin pääsisivät pelastuksesta osallisiksi.